

Валери Иванов

Сърдечно затишие

По мъжки с живота, с нескрита охота – губя разум и сила.
И не вярвам в сълзите ти, мила...
Твърде скоро, твърде отскоро, окончателно спрях да говоря.
И не говоря – за да не спорим!
Това е то – орис – печален и в горест,
залитнах по пътя към ада!
Търсех пощада.
Търсех награда –
за онези безброй облаци сини,
за онази изящна жертвена влада
в нашия приказан рай,
в нашите десетки съвместни години...
В гнева си – заплуй ме,
маскирана – викай,
разкажи на всички – колко съм „Господин Никой“!
И не плачи, скъпа!
Лудост.
Бях безпощаден.
Бях до възнемога отдаден и по пътя не срещнах чудо,
не затворих първата глава на безкрая,
нито буркани с компот,
и не изпрах нито една кирлива риза, както в казармата...
Криза!
Голташка кеся.
Дори и в просия – ще остана спокоен.
Ще си тръгна без ропот,
ще си тръгна без похот –
развенчан непокварен,
изсърбал попарата.
Хлопа черната сврака.
Наздраве!
Ето я – последна – гарата – сторена и непреодолима!
Здрач капе над двама ни диво. За всеки – доза отрова.
Живо – блесва слънце и грейва пъклен копнежът
да диплоим наесен чеиза, като сърдечни затишия...
Как да опиша в тези каканижия
онази лепкава киша, която ме нищи...
Приклеквам по пътя бездомен,
като куче, което отронва хрип и се бои да излае!

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11109>]